
Redacció

Editorial núm. 35

Pausa 35 (2013)

Diuen que sortim de la crisi. Tant de bo. El cert és que la reacció liberal —ens estalviem el «neo», que no sabem ben bé què aporta— a l'ensulada ha canviat radicalment el nostre panorama teatral: les subvencions s'han endarrerit i s'han reduït dràsticament (en nombre i quantitat aportada), el nombre de produccions ha minvat, la inseguretat laboral dels artistes ha augmentat en una relació inversament proporcional a l'oferta de treball (com menys feina, més precarietat pel que fa a les condicions contractuals). També s'ha incrementat el preu de les entrades (tot que han aparegut també formes més imaginatives de cobrar-les), s'han tancat espais o, fins i tot, s'han alterat continguts i formes en les obres (o en la tria d'obres) i els muntatges presentats, sempre atenent les «necessitats» d'un públic mancat d'alegries i compensacions.

Pausa ha volgut fer una primera mirada a aquesta situació, tenint en compte el context teatral autòcton però també el d'altres països diguem-ne perifèrics (Argentina, Eslovàquia, Grècia o Turquia). Cal dir que al proper número (2014) continuarem aquesta reflexió amb aportacions de diversos pensadors i responsables culturals sobre la necessitat i la funció de la cultura en la nostra societat. Haurem d'esperar una mica, però...

La revista continua amb dossiers dedicats a un director d'escena, Xavier Albertí, i a dos dramaturgs, Pau Miró i Caryl Churchill.

Quan Pausa es va plantejar dedicar un dossier sobre Xavier Albertí, encara no s'havia convocat el concurs públic que el convertiria en nou director del Teatre Nacional. Per això, algunes de les peces d'aquest recull van ser escrites sense preveure aquesta etapa, mentre que d'altres ja han estat escrites tenint-la molt i molt present. En aquest sentit, el dossier no pretén ser el balanç d'una trajectòria, sinó un apropament a una figura especialment polifacètica i que ha tingut un paper clau en el desenvolupament de nombrosos punts destacats de la història recent del nostre teatre. Hi trobareu mirades sobre la feina artística, pedagògica i gestora d'Albertí, però també aproximacions més íntimes, de veus properes a aquest home de teatre, que entre les paraules sovint d'afecte poden deixar entreveure idees també fonamentals per entendre de la manera més íntegra possible una persona que toca moltes tecles, però que rarament es deixa compartimentar.

Pau Miró és un dels autors més destacats de la dramaturgia catalana actual. Ja no és un «nou» ni tan sols, si ens ho permet, un «jove» autor. Ha deixat de ser una promesa per esdevenir un dels dramaturgs de referència del nostre teatre dins i fora del país. Els seus muntatges a casa nostra són regulars èxits de públic i, en diversos àmbits, el seu nom se cita com a representació de la nova dramaturgia catalana a nivell internacional. Parlem, doncs, d'un creador de prestigi i alhora de tirada popular: la seva escriptura treballa des d'una absoluta vinculació a la «tradicció» més immediata i massiva del nostre públic, però al mateix temps s'entesta a reactualitzar conscientment i constantment la independència estètica de la seva escriptura. Val la pena, doncs, que, de moment, ens hi aturem una estona. Segur que d'aquí a un temps caldrà tornar-hi de nou.

Churchill —que posseeix una mirada extremadament lúcida sobre les ansietats i els terrors del món actual— com una de les figures capitals de la dramaturgia britànica contemporània; les seves obres són aclamades i estudiades arreu del món. El nostre petit dossier se centra sobretot en la seva darrera etapa. En totes les obres d'aquest últim trajecte es detecta com l'antiga concepció de l'individu ja no és vigent: els éssers humans no poden continuar essent definits en oposició a Déu o als déus i la separació respecte a les forces simbòliques es fa cada vegada més profunda. Per això, la gairebé còmica recerca de la identitat, objecte de les principals interrogacions de Caryl Churchill, arriba en aquestes peces al paroxisme. Si a la peça *A Number* (2002) els éssers humans havien estat reduïts a clons, a còpies els uns dels altres, a *Love and Information* (2012), última peça de l'autora, són considerats com simples dades.

El número d'enguany tanca amb un parell de materials independents: una interessant i alligadora reflexió de sis autors contemporanis europeus sobre les seves poètica i les seves condicions de treball (Paco Bezerra, Davide Carnevali, Guillem Clua, Oliver Kluck, Nick Payne i Frédéric Sonntag) i un estimulants article de Jordi Fondevila sobre el concepte de «creació escènica d'autor».

Esperem que tot plegat sigui del vostre interès, com sempre.

Entrada anterior

Un nou model socioeconòmic comporta una nova realitat teatral

Entrada posterior

Divagaciones de una traductora

Últims números

[Veure'ls tots](#)

(Pausa.)

[Textos legals](#)

[Política de cookies](#)

© 2018 revista pausa. Tots els drets reservats

[Qui som](#)

[Enllaços d'interès](#)

Contacte:

pausa@salabeckett.cat

